

מסורת הש"ס

(א) מיתוהו ד... (ב) מיתוהו ד... (ג) מיתוהו ד... (ד) מיתוהו ד... (ה) מיתוהו ד... (ו) מיתוהו ד... (ז) מיתוהו ד... (ח) מיתוהו ד... (ט) מיתוהו ד... (י) מיתוהו ד... (יא) מיתוהו ד... (יב) מיתוהו ד... (יג) מיתוהו ד... (יד) מיתוהו ד... (טו) מיתוהו ד... (טז) מיתוהו ד... (יז) מיתוהו ד... (יח) מיתוהו ד... (יט) מיתוהו ד... (כ) מיתוהו ד... (כא) מיתוהו ד... (כב) מיתוהו ד... (כג) מיתוהו ד... (כד) מיתוהו ד... (כה) מיתוהו ד... (כו) מיתוהו ד... (כז) מיתוהו ד... (כח) מיתוהו ד... (כט) מיתוהו ד... (ל) מיתוהו ד...

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שגמלו... (ב) רש"י ד"ה שגמלו... (ג) רש"י ד"ה שגמלו... (ד) רש"י ד"ה שגמלו... (ה) רש"י ד"ה שגמלו... (ו) רש"י ד"ה שגמלו... (ז) רש"י ד"ה שגמלו... (ח) רש"י ד"ה שגמלו... (ט) רש"י ד"ה שגמלו... (י) רש"י ד"ה שגמלו... (יא) רש"י ד"ה שגמלו... (יב) רש"י ד"ה שגמלו... (יג) רש"י ד"ה שגמלו... (יד) רש"י ד"ה שגמלו... (טו) רש"י ד"ה שגמלו... (טז) רש"י ד"ה שגמלו... (יז) רש"י ד"ה שגמלו... (יח) רש"י ד"ה שגמלו... (יט) רש"י ד"ה שגמלו... (כ) רש"י ד"ה שגמלו... (כא) רש"י ד"ה שגמלו... (כב) רש"י ד"ה שגמלו... (כג) רש"י ד"ה שגמלו... (כד) רש"י ד"ה שגמלו... (כה) רש"י ד"ה שגמלו... (כו) רש"י ד"ה שגמלו... (כז) רש"י ד"ה שגמלו... (כח) רש"י ד"ה שגמלו... (כט) רש"י ד"ה שגמלו... (ל) רש"י ד"ה שגמלו...

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אכל... (ב) רש"י ד"ה אכל... (ג) רש"י ד"ה אכל... (ד) רש"י ד"ה אכל... (ה) רש"י ד"ה אכל... (ו) רש"י ד"ה אכל... (ז) רש"י ד"ה אכל... (ח) רש"י ד"ה אכל... (ט) רש"י ד"ה אכל... (י) רש"י ד"ה אכל... (יא) רש"י ד"ה אכל... (יב) רש"י ד"ה אכל... (יג) רש"י ד"ה אכל... (יד) רש"י ד"ה אכל... (טו) רש"י ד"ה אכל... (טז) רש"י ד"ה אכל... (יז) רש"י ד"ה אכל... (יח) רש"י ד"ה אכל... (יט) רש"י ד"ה אכל... (כ) רש"י ד"ה אכל... (כא) רש"י ד"ה אכל... (כב) רש"י ד"ה אכל... (כג) רש"י ד"ה אכל... (כד) רש"י ד"ה אכל... (כה) רש"י ד"ה אכל... (כו) רש"י ד"ה אכל... (כז) רש"י ד"ה אכל... (כח) רש"י ד"ה אכל... (כט) רש"י ד"ה אכל... (ל) רש"י ד"ה אכל...

מוסף תוספות

א. תוס' ור"י כ"ה... (ב) תוס' ור"י כ"ה... (ג) תוס' ור"י כ"ה... (ד) תוס' ור"י כ"ה... (ה) תוס' ור"י כ"ה... (ו) תוס' ור"י כ"ה... (ז) תוס' ור"י כ"ה... (ח) תוס' ור"י כ"ה... (ט) תוס' ור"י כ"ה... (י) תוס' ור"י כ"ה... (יא) תוס' ור"י כ"ה... (יב) תוס' ור"י כ"ה... (יג) תוס' ור"י כ"ה... (יד) תוס' ור"י כ"ה... (טו) תוס' ור"י כ"ה... (טז) תוס' ור"י כ"ה... (יז) תוס' ור"י כ"ה... (יח) תוס' ור"י כ"ה... (יט) תוס' ור"י כ"ה... (כ) תוס' ור"י כ"ה... (כא) תוס' ור"י כ"ה... (כב) תוס' ור"י כ"ה... (כג) תוס' ור"י כ"ה... (כד) תוס' ור"י כ"ה... (כה) תוס' ור"י כ"ה... (כו) תוס' ור"י כ"ה... (כז) תוס' ור"י כ"ה... (כח) תוס' ור"י כ"ה... (כט) תוס' ור"י כ"ה... (ל) תוס' ור"י כ"ה...

מוסף רש"י

מאי עמא דבר... (ב) מאי עמא דבר... (ג) מאי עמא דבר... (ד) מאי עמא דבר... (ה) מאי עמא דבר... (ו) מאי עמא דבר... (ז) מאי עמא דבר... (ח) מאי עמא דבר... (ט) מאי עמא דבר... (י) מאי עמא דבר... (יא) מאי עמא דבר... (יב) מאי עמא דבר... (יג) מאי עמא דבר... (יד) מאי עמא דבר... (טו) מאי עמא דבר... (טז) מאי עמא דבר... (יז) מאי עמא דבר... (יח) מאי עמא דבר... (יט) מאי עמא דבר... (כ) מאי עמא דבר... (כא) מאי עמא דבר... (כב) מאי עמא דבר... (כג) מאי עמא דבר... (כד) מאי עמא דבר... (כה) מאי עמא דבר... (כו) מאי עמא דבר... (כז) מאי עמא דבר... (כח) מאי עמא דבר... (כט) מאי עמא דבר... (ל) מאי עמא דבר...

ביצד מברכין פרק שישי ברכות

מה.

עין משפט
גר מצוה

מאי עמא דבר. האך נהגו וכנר נהגו לנכך נחמלה שהכל ולצטוף בורא נפשות רבות ומקרונו על כל מה שזכר:

הדרן עלך ביצד מברכין

שלשה שאכלו וכו' לומן. להזמן יחד לנרף נכרה כלשון

רבינו כגון נכרין: אעטל

פרומסו. קס"ד (ב) תרומת מעשר

שלו שגל הלוי להפרש: מעשר שני

שנפדה. להמירו נכרילה מן

לירושלים וזאת פירושו יעלה לירושלים

ואכל: והפסח. ששמעם נסעוה

ואכל עממה כית כדי להטרף עממה

לומן. וכלל הו אטרך לאשמעינן

אכ"ג דדמו לאסור אין כלל נכרה

נעבירה דמפרש ואזיל נכמל: עד

כפס מומנין. כמה יאכל עממה

ותמייב עממה בזימנין ופקא מינה

להוליאם די חובתן אס יתו לו הכוס

לנכך: גמ' ס"ט. דשגשה רחויס

לזכרת לירוף: גדלו ל' אפי. הרי

שגשה. וכן אקרא הו גודל הימד

אומר לשיט: אינן רשאין ליתלק.

ולכך כל אחד לעמך דמפקעי לה

למורת זמון: שגשה אין שנים לא.

הי"פ דמדקמיין אין רשאין ליתלק שמע

מינה דשגשה מומנין שנים אין מומנין

ואפילו ר' ל' אחרת שנים נמי אס

ר' ל' מומנין אמאי אין האחד רשאי

ליתלק לזיל הוא ולא מפקעת נכרה

זמון נכחי זמנו השניס: שאני הפס

דוקבעו נכוח מעיקרא: ואי אזיל

הוא מפקעת להו חגיגה וקמו להו

נשנות וגדול המלווה ועושה ממי

שאני מלווה ועושה: אוכל עפסה.

אין כלן גלוה דניחא להו דמייתי להו

לזין זמון. ואי שנים מומנין אמאי ניחא

להו כלל דדייה נמי אי בעו מומני:

דניחא

דחנקתיה אומצא. ודוקא מיס שאין לו הגאה כי אס לשמות

מיס לנמלו והגאה דחנקתיה אומצא אין זה נחשב

הגאה אכל שאר משקים שלעולם הגוף נהנה מן כלל עיני מברך

ואפילו חנקתיה אומצא כדאמרין לעיל (דף לו.) ואע"ג דלרפואה אחי

נפשות רבות וחסרונו: אמר ליה רבא בר

רב חנן לאביי ואמרי לה לרב יוסף הלכתא

מאי אמר ליה "פוק חי מאי עמא דבר:

הדרן עלך ביצד מברכין

שלשה שאכלו כאחת חייבין לזמן אכל

דמאי ומעשר ראשון שנמלה

תרומתו מעשר שני והקדש שנפדו והשמש

שאכל כזית יהוכתי מומנין עליו יאכל טבל

ומעשר ראשון שלא נמלה תרומתו ומעשר

שני והקדש שלא נפדו והשמש שאכל פחות

מכזית והנכרי אין מומנין עליו הנשים

ועבדים וקטנים אין מומנין עליהן עד כמה

מומנין יעד כזית ר' יהודה אומר עד ככביצה:

גמ' מה"מ אומר רב אסי דאמר קרא יגדלו

לה' אתי וגרוממה שמו יחדו רבי אבהו אומר

מהכא כי שם ה' אקרא הו גודל לאלהינו

אמר רב חנן בר אבא 'מנין לעונה אמן שלא

יגביה קולו יותר מן המברך שנאמר גדלו

לה' אתי וגרוממה שמו יחדו אומר ר' שמעון

בן פוי מנין שאין המתרגם רשאי להגביה

קולו יותר מן הקורא שנאמר במשה ידבר

והאלהים יעננו בקול שאין תלמוד לומר

בקול ומה תלמוד לומר בקול בקולו של משה

תניא נמי הכי אין המתרגם רשאי להגביה

קולו יותר מן הקורא ואם אי אפשר למתרגם

להגביה קולו כנגד הקורא ימעך הקורא קולו

ויקרא: אחרת שנים שאכלו כאחת פליגי רב

מזכירין וחד אמר אס רצו לזמן אין מומנין תנן

שלשה שאכלו כאחת חייבין לזמן חובה הכא רשות

תא שמע ושלשה שאכלו כאחת חייבין לזמן ואין רשאין ליתלק שלשה אין

שנים לא שאני התם דקבעו להו בחובה מעיקרא תא שמע השמש שיהיה

משמש על השנים הרי זה אוכל עממה אע"פ שלא נתנו לו רשות היה משמש

על השלשה הרי זה אינו אוכל עממה אלא אם כן נתנו לו רשות שאני התם

דניחא

ודאי אס גמרו עבודתם יחד חייבים לזמן אכל רשאין לגמור זה כלל זה ולכך: אכל טבל

(דף ד.) הכל מנטרפין לזמן כהניס לויס וירשאלים ופריץ פשיטא ומשני לא לזכא אף על גב דכתיב אוכל וירשאל חולין אלמא

אף על גב דתרומה אסורה לירשאל אחרי שהכתיב יוכל לנרף עם ישראל לאכול חולין מנטרפין לזמן והכא נמי הכי דהד מנייחו אכל

טבל דאין רשאי לחארי אמאי אינן מומנין יש לומר דלכילת טבל לאו שמה אכילה דלא חייא אף לכהן אכל תרומה לכל הפחות ראיה

לכהן האוכלה וסוהא היך אס אכלו שלשתם טבל דאין חייבים לזמן כדאמרין (בב"ק פ"ט ד"ד) הכי שגול סאה חטין ועמטה ו' ואפאה

ואכלה ומברך עליהן אינן מברך אלא מנאץ מנאץ דאין חומר רבינו יהודה דשגשה שאכלו והאחד היה מודר הגאה מן השנים והוא

אוכל משלו יכול להטרף עממה לזמן דאין רשאי לחארי עממה הס רשאי לאכול עמו וכן לענין קהטר מפת של נכרי אכל אס

שלשתן מודרין הגאה זה מזה אין מנטרפין אע"פ שיטילם לשאול על דגס דהשחא מיהא לא אמשילו: בבב"ק פ"ט ד"ד) ו' וא"ת היכי מייתי

ראיה ממשא והא נכרץ לאחרי דמשה היה מתרגם ולא היה מרים קולו יותר מהקב"ה שהיה קורא והוא מניח שהקב"ה היה קורא ומשה היה

מתרגם ופירש רב אלפס בקולו של משה מסתמא משה כלל כמו היה עונה כדי להשמיע קולו לכל העם אכל הקב"ה לא היה נכרץ להרים קולו

שהיה לא היה מדבר אלא למשה לבד ואפילו הכי היה מגביה קולו כדי שלא יחא קולו של משה המתרגם רס יותר מקולו של הקב"ה שהיה

קורא: אמר רצו לזמן אין מומנין. פירש"י וכן לענין המוציא ושאר ברכות אין האחד מברך להוציא לגבי הא דלמך אבי

נקטינן שנים שאכלו כאחת מזהו ליתלק ולכך כל אחד לעמך דמפקעי להו דניחא לזין זמון. ואי שנים מומנין אמאי ניחא

להו כלל דדייה נמי אי בעו מומני: דניחא

ישמעיהו דש חלוק בין ברכת המוציא דלא היא כי אס דרנען ע"כ מוציאין זה את זה אכל בזהמ"ו שהיא מדאורייתא לשם התמידות:

שלשה שאכלו כאחד אין רשאין ליתלק שלשה שאכלו כאחד חייבין לזמן אכל רשאין לגמור זה כלל זה ולכך: אכל טבל

(דף ד.) הכל מנטרפין לזמן כהניס לויס וירשאלים ופריץ פשיטא ומשני לא לזכא אף על גב דכתיב אוכל וירשאל חולין אלמא

אף על גב דתרומה אסורה לירשאל אחרי שהכתיב יוכל לנרף עם ישראל לאכול חולין מנטרפין לזמן והכא נמי הכי דהד מנייחו אכל

טבל דאין רשאי לחארי אמאי אינן מומנין יש לומר דלכילת טבל לאו שמה אכילה דלא חייא אף לכהן אכל תרומה לכל הפחות ראיה

לכהן האוכלה וסוהא היך אס אכלו שלשתם טבל דאין חייבים לזמן כדאמרין (בב"ק פ"ט ד"ד) הכי שגול סאה חטין ועמטה ו' ואפאה

ואכלה ומברך עליהן אינן מברך אלא מנאץ מנאץ דאין חומר רבינו יהודה דשגשה שאכלו והאחד היה מודר הגאה מן השנים והוא

אוכל משלו יכול להטרף עממה לזמן דאין רשאי לחארי עממה הס רשאי לאכול עמו וכן לענין קהטר מפת של נכרי אכל אס

שלשתן מודרין הגאה זה מזה אין מנטרפין אע"פ שיטילם לשאול על דגס דהשחא מיהא לא אמשילו: בבב"ק פ"ט ד"ד) ו' וא"ת היכי מייתי

ראיה ממשא והא נכרץ לאחרי דמשה היה מתרגם ולא היה מרים קולו יותר מהקב"ה שהיה קורא והוא מניח שהקב"ה היה קורא ומשה היה

מתרגם ופירש רב אלפס בקולו של משה מסתמא משה כלל כמו היה עונה כדי להשמיע קולו לכל העם אכל הקב"ה לא היה נכרץ להרים קולו

שהיה לא היה מדבר אלא למשה לבד ואפילו הכי היה מגביה קולו כדי שלא יחא קולו של משה המתרגם רס יותר מקולו של הקב"ה שהיה

קבא א"מ"י פ"ה מה"ל

נרמס כל' (א) טושי"ט

א"ר"מ קומן ד' ספ"ק :

א ב מ"י פ"ה שם הלכה ב

פ"ה ע"ש א טושי"ט

א"ר"מ קומן קל"ט ספ"ק :

ב ב מ"י פ"ה מהלכות

נרמס כל' ב ספ"ק :

ג ג טושי"ט א"ר"מ קל"ט

ספ"ק :

ד ה טושי"ט שם ספ"ק :

ה ו מ"י שם הלכה ז' ספ"ק

שם טושי"ט א"ר"מ פ"י קל"ט

ספ"ק :

ו ז מ"י פ"ה מה"ל נרמס

הלכה א ספ"ק שם טושי"ט

א"ר"מ קומן קל"ט ספ"ק :

ז ח ט"ו מ"י שם הלכה ה ספ"ק

שם טושי"ט א"ר"מ פ"י קל"ט

ספ"ק :

ח ט"ו מ"י פ"ה מהלכות

נרמס כל' ז' ספ"ק :

ט טושי"ט א"ר"מ קומן קל"ט

ספ"ק :

י י מ"י פ"ה מהלכות

הלכה ב וי"ג מה"ל ספ"ק

ט"ו א טושי"ט א"ר"מ קל"ט

ספ"ק :

יא ל מ"י פ"ה מהלכות

נרמס הלכה א ספ"ק

ט"ו ט טושי"ט א"ר"מ פ"י קל"ט

ספ"ק :

יב מ טושי"ט שם ו' ספ"ק

ספ"ק :

יג ל מ"י פ"ה מהלכות

נרמס הלכה א ספ"ק

ט"ו ט טושי"ט א"ר"מ פ"י קל"ט

ספ"ק :

יד מ טושי"ט שם ו' ספ"ק

ספ"ק :

טו ל מ"י פ"ה מהלכות

נרמס הלכה א ספ"ק

ט"ו ט טושי"ט א"ר"מ פ"י קל"ט

ספ"ק :

טז ל מ"י פ"ה מהלכות

נרמס הלכה א ספ"ק

ט"ו ט טושי"ט א"ר"מ פ"י קל"ט

ספ"ק :

יז ל מ"י פ"ה מהלכות

נרמס הלכה א ספ"ק

ט"ו ט טושי"ט א"ר"מ פ"י קל"ט

ספ"ק :

יח ל מ"י פ"ה מהלכות

נרמס הלכה א ספ"ק

ט"ו ט טושי"ט א"ר"מ פ"י קל"ט

ספ"ק :

יט ל מ"י פ"ה מהלכות

נרמס הלכה א ספ"ק

ט"ו ט טושי"ט א"ר"מ פ"י קל"ט

ספ"ק :

כ ל מ"י פ"ה מהלכות

נרמס הלכה א ספ"ק

ט"ו ט טושי"ט א"ר"מ פ"י קל"ט

ספ"ק :

כא ל מ"י פ"ה מהלכות

נרמס הלכה א ספ"ק

ט"ו ט טושי"ט א"ר"מ פ"י קל"ט

ספ"ק :

כב ל מ"י פ"ה מהלכות

נרמס הלכה א ספ"ק

ט"ו ט טושי"ט א"ר"מ פ"י קל"ט

ספ"ק :

כג ל מ"י פ"ה מהלכות

נרמס הלכה א ספ"ק

ט"ו ט טושי"ט א"ר"מ פ"י קל"ט

ספ"ק :

כד ל מ"י פ"ה מהלכות

נרמס הלכה א ספ"ק

ט"ו ט טושי"ט א"ר"מ פ"י קל"ט